

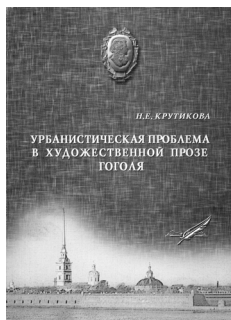
проминаючи й Одеси, де Бунін був близький до Товариства південноросійських художників. Тут зміцнюється його дружба з П.Нілусом — талановитим художником і журналістом. У своєму мистецтві Нілус утілював барвистість і багатство відтінків, знаходячи їх у творах Буніна.

“Українські” вірші і проза Буніна настільки оригінальні й різноманітні, що їх неможливо проаналізувати й остаточно оцінити в короткому нарисі. Зазначимо лише, що поступово розвивається особливий творчий підхід письменника до свого мистецтва — це поєднання вірності “завітам” і введення поетичних засобів імпресіонізму. Музичність і ритмічність стилю зберігаються на всіх етапах його творчості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Блок А. Собр. соч.: В 8 т. — М.; Л., 1962. — Т. 5.
2. Бунин И. Собр. соч.: В 9 т. — М., 1965. — Т. 9., Кн. 1.
3. Бунин И. Собр. соч.: В 9 т. — М., 1966. — Т. 6.

Наші презентації

Крутикова Н.Е. Урбанистическая проблема в художественной прозе Гоголя: Очерки. — К.: ИД “Стилос”, 2007. — 88 с.

У своїй книжці авторка розглядає урбаністичні мотиви у творчості М.В.Гоголя, який створив образи багатьох міст давньої й нової доби, вітчизняні й зарубіжні, побачивши в них не лише оточення і тло для своїх персонажів, а й літопис життя поколінь.

Архітектура постійно приваблює Гоголя, хоча це не єдиний критерій в оцінці міст, бо основним є співіснування людини й міста, в якому вона живе, а ще це проблеми соціальні, культурні, історіософські, моральні чи релігійні. У всіх його творах присутній образ “маленької людини”, народних героїв, сатиричні фігури спритних ділків чи зафарбовані трагізмом і жахом демонських сил. Міста невід’ємні від життя своїх жителів, зокрема, це й бездуховність миргородського існування, і диявольське наслання холодного чиновницького Петербурга, і втрачена минала велич Риму — імперії й міста, і багатослів’я та меркантилізм Парижа.

Проте авторка наголошує ще й на проблемах естетичних, передовсім це вміння бачити тонку красу Петербурга чи знаменитий центр історичних пам’яток “вічного міста” Рима, його роль у поширенні християнства, багатство природи “святого міста” — древнього Києва. Столичні міста в його прозі і в його епістолярній спадщині зберігають значення центрів цивілізації, у них сильний дух творення і творчості...

Гоголь мріє про їх майбутнє Відродження й виникнення ідеального міста, тісно пов’язаного з природою та релігійними принципами. З погляду національного характеру він пов’язує майбутнє ідеальне місто з долею народу, хоч і лише на основі Божого промислу: чи то Київ, Петербург чи Рим. Взагалі Київ для Гоголя — “святе місто” і в ранзі історичному (“мати міст руських”), і в боротьбі християнського милосердя й диявольської спокуси з кінцевою перемогою все-таки православ’я.

Багатий і розмаїтий урбанізм Гоголя, і якщо місто можна розглядати як живий організм, то основною метою його розвитку, за Гоголем, є гармонійне поєднання Міста й Людини.

С.С.

доля, воно служить уособленням хаосу. Це дає змогу говорити про його багатозначний конкретний зміст – космологічний, філософський, релігійний, історичний. В основі концепції життя, яку пропонує письменник, домінують філософсько-релігійні погляди, що властиво не лише роману “Листя землі”, а й творчості В.Дрозда в цілому.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Аверінцев С.* Софія – Логос: Словник. – 2 вид. – К., 2004.
2. *Дончик В.* Дрозд Володимир // *Історія української літератури ХХ століття: У 2 кн. / За ред. В.Г.Дончика.* – К., 1995. – Кн. 2.
3. *Дрозд В.* Вибр. твори: У 2 т. – К., 1989. – Т. 1.
4. *Дрозд В.* Злий дух. Із житієм; Пришестя: Романи. – К., 1999.
5. *Дрозд В.* Листя землі // *Вітчизна.* – 1999. – №4.
6. *Дрозд В.* Листя землі: Нові книги роману. – К., 2003.
7. *Дрозд В.* Листя землі: Роман. – К., 1992.
8. *Дрозд В.* Мої духовні мандрівки: від Пакуля до Мрина і знову – до Пакуля. Начерки літературного автопортрета // Вибр. твори: У 2 т. – К., 1989. – Т. 1.
9. *Дрозд В.* Острів у Вічності: Роман // *Березіль.* – 2001. – №11-12.
10. *Міфи* Давньої Греції. – К., 1980.

м. Дніпропетровськ

Наші презентації

Київська Русь. – 2007. – Кн. 8 (XVII). Прочуття.

Проза цього номера – “Мій роман” Тетяни Каплунової (Щербаченко) із відгуком на нього Оксани Плаксіє, “Моно-но аварє (із ненаписаної книги “Розмови із кульгавим Янголом” Остапа Соколюка, відгук О.Михеда), “Перехідна брама” Богдана Малини, “Маркіз де Сад по-українськи” (трохи еротичне оповідання часів пізньої перебудови) Петра Кралюка в “Забороненій зоні”. Поезія – “Травневірші” І.Андрюсяка (відгук Оксани Плаксіє “Дом на межі”) та добірка поезій авторів літературного сайту gak.com.ua (редактор сайту Мирослава Сапко) Андрій Зланіч, Марія Козиренко, Тетяна Мельник, Дана Рудик, Сергій Татчин, Анна Хромова. У “Критикарці” – Надія Степула “У пошуках самотності, оминаючи самотність” (штрихи до портрета Йосефа Агнона) та Євген Поветкін “Дорогою до Паскаля” (рецензія на “Амулет Паскаля” Ірен Роздобудько), у “Переобліку” – рецензії на такі книжки: “Європа та Релігії. Ставки ХХІ ст.” Жана-Поля Віллена (Євген Коген), “Все ясно” Джонатана Сафрана Фоєра (Анна Суходолова), “Тріумфальна арка” Е.-М.Ремарка, “Пробудження Лол В.Штайн” Маргарит Дюрас та “Мишка в хмарах” Єви-Марії Чорнакец (Наталя Литвинова), “Джинсове покоління: пострадянська література Закарпаття” (Василь Кузан), а також думка КРу “Про стан душі” Сергія Грабара.

Уміщено розмови головного редактора із двічі Соросівським заслуженим учителем України Ісаком Кушніром та з головою Національної ради України з питань телебачення й радіомовлення Віталієм Шевченком – “Суспільне телебачення – єдиний вихід для всіх”.

У рубриці “Під настрій” – вірші М.Рильського й М.Бажана, на “Питання №1” відповідає Олександра Коваль.

В.Л.

Новели Мирослава Ірчана потверджують одну з чільних ідей Юнгового психоаналізу про оприявлення у творі мистецтва найпотаємнішого, захищеного в підсвідомості автора навіть від себе самого: “Твір несе разом із собою свою особливу форму; усе, що хоче автор додати, відкидається, а те, що він хоче сам відкинути, виникає знову. У той час як свідоме мислення стоїть збоку, вражене цим феноменом, автора заповнює потік думок і образів, які він ніколи не мав наміру створювати і які з доброї волі ніколи б не змогли реалізуватися. Але всупереч самому собі автор змушений визнати, що це [...] його власна природа відкриває себе і промовляє речі, яких ніколи не промовили б його уста. Він тільки може підкоритися цьому [...] внутрішньому імпульсові” [7, 18]. Внутрішній ідеологічний цензор Мирослава Ірчана, переконаного більшовика, виявився безсилем перед вищою правдою Тексту, що прорвалася із глибин підсвідомого й реалізувалася у зображенні трагедії як окремої особистості, так і цілого народу саме завдяки використанню міфологеми ритуального жертвоприношення.

ЛІТЕРАТУРА

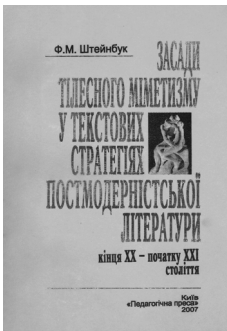
1. *Безхутрий Ю.* Мотив убивства // *Хвильовий: проблеми інтерпретації.* – Харків, 2003.
2. *Донцов Д.* Дві літератури нашої доби. – Львів, 1991.
3. *Ірчан М.* Княжна // *Вибр. тв.: У 2 т. – К., 1958. – Т. 2.*
4. *Кримський С.* Персоніфікація як формоутворення людського буття // *Запити філософських смислів.* – К., 2003.
5. Див.: *Мелетинский Е.* Поэтика мифа. – 3 изд., репринт. – М., 2000.
6. *Фрейд З.* Тотем и табу // *Толкование сновидений / Пер. с нем. – М.; СПб., 2005.*
7. *Юнг К.Г.* Об отношении аналитической психологии к поэзии // *Юнг К., Нойманн Э.* Психоанализ и искусство – М.; К., 1996.

м. Івано-Франківськ

Наші презентації

Штейнбук Ф.М. Засади тілесного міметизму у текстових стратегіях постмодерністської літератури кінця ХХ – початку ХХІ століття: Монографія. – К.: Педагогічна преса, 2007. – 292 с.

Книга Ф.М.Штейнбука – чи не перша в українському літературознавстві спроба ґрунтовного дослідження, в якому пропонуються новітні шляхи аналізу передусім постмодерністських текстів. Зокрема, у рамках концептуально-філософського підходу та на основі аналізу художніх творів постмодерністської літератури Східної Європи в монографії розглянуто специфіку такого поняття, як “тілесний міметизм”, визначено його характер, місце, значення та роль щодо організації відповідних текстових стратегій. Філософію чи, точніше, найфундаментальніші аспекти філософії – онтологію, антропологію, феноменологію та епістемологію – використано з метою літературознавчого теоретизування та аналізу. Окреслений філософський арсенал застосовано для введення до наукового вжитку вже й зовсім екзотичного, як на разі, поняття, що поєднує начебто непоєднуване – матеріальне та духовне, тобто тілесність та мімесіс.

10. Мороз А. Деякі особливості трагедії в українській драматургії другої половини XIX ст. (фольклорна традиція і жанр) // *Розвиток жанрів в українській літературі XIX – початку XX ст.* – К., 1986.
11. Рудницький М. Від Мирного до Хвильового. – Львів, 1936.
12. Тобилевич (Карпенко-Карвий) И. Драми и комедии: В 5 т. – Одесса, 1903. – Т. 4.
13. Тобилевич (Карпенко-Карвий) И. Драми и комедии: В 5 т. – Полтава, 1905.
14. Фрейтаг Г. Техника драмы // *Артист.* – 1894. – № 44 (Кн. 12).

м. Одеса

Наші презентації

Нямцу Анатолий. Миф. Легенда. Литература (теоретические аспекты функционирования): Монография. – Черновцы: Рута, 2007. – 520 с.

Завдання цього дослідження багато в чому присвячене пошуку відповіді на те, чому відомі сюжети популярні, потім популярність декого падає, а на зміну їм приходять нові твори. Чи не обмежується поетична творчість певними формулами, стійкими мотивами, які переходять від одного покоління до іншого, нові образи, які ми зустрінемо в епічній старовині і далі, на рівні міфа. Кожна нова поетична епоха працює над образами, здавна відомими, обертаючись в їх колі та творячи лише нові комбінації старих і наповнюючи їх тим новим розумінням життя, яке й становить її прогрес порівняно з минулим. Пошук відповіді на ці питання вимагає обширного матеріалу з багатьох національних літератур різних культурно-історичних епох та переосмислення його в синхронному й діахронному планах, а також науково-етичної відповідальності за методи дослідження матеріалу й теоретичні висновки.

Поставлені в цій праці проблеми актуальні як у теоретичному, так і в історико-літературному аспектах, а тому вони вимагають подальшого розвитку й уточнення. Тут аналізуються найбільш значущі теоретичні рівні цього феномена, осмислюються конкретні форми рецепції класичних зразків сьогодні. Проблема літературного функціонування традиційного сюжетно-образного матеріалу різних генетичних груп стає однією з пріоритетних у складному комплексі питань, які порушує сучасне порівняльне літературознавство, та передбачає системний підхід до вивчення проблеми з використанням різних методик і методологій.

Роздумуючи над проблемами функціонування традиційного сюжетно-образного матеріалу у світовій літературі, автор враховує найбільш значущі досягнення сучасного літературознавства і прагне привернути увагу читача до висновків, яких дійшли його попередники. У монографії аналізуються найвагоміші теоретичні рівні цього явища, розглядаються закономірності переосмислення традиційних сюжетів та образів міфологічного, легендарного, літературного чи біблійного походження у світовій літературі, трансформація їх онтологічних, аксіологічних і поведінкових домінант.

Очевидно, ці проблеми мають фундаментальний характер, і пошуки відповіді на них вимагають залучення великого фактичного матеріалу з багатьох національних літератур різних культурно-історичних епох, його осмислення в синхронному та діахронному планах. Вони актуальні і в теоретичному, і в історико-літературному аспектах, а тому вони вимагають подальшого вивчення й уточнення.

С.С.